

Arrest

nr. 198 266 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 4 januari 2016 asiel aan. Op 11 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Naghrak, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaart hier heel uw leven te hebben gewoond. Naast uw ouders, woonden uw zus en broers bij u. U verklaart soenniet te zijn en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U verklaart ongeschoold te zijn en stelt te hebben gewerkt als mekanieker in Angoor Bagh, Behsood district.

U verklaart dat uw vader van 1 januari 2014 tot en met 12 oktober 2015 als chauffeur werkzaam was voor Salam Organization For Afghanistan Rehabilitation (SOFAR), een non-gouvernementele organisatie die instaat voor projecten in agricultuur en veeteelt. Hij werkte onder meer in het district Bati Kot en in de provincies Kunar en Laghman. Veertig dagen voor zijn dood ontving uw vader via de mullah van de moskee een eerste dreigbrief. De taliban eiste dat uw vader met hen zou samenwerken. Uw vader nam deze brief niet serieus en negeerde hem. Hij deed aangifte bij de autoriteiten, die hem vertelden dat ze alles in het oog zouden houden. Twintig dagen later ontving uw vader een tweede dreigbrief van de taliban. Deze werd door de taliban onder de deur van uw huis geschoven. Omdat uw vader geen gevolg had gegeven aan de eerste brief zouden ze uw hele familie vermoorden. Uw vader deed aangifte bij de politie, waar hem beloofd werd dat ze de daders zouden proberen te vinden. Vervolgens vertrok uw vader voor een werkopdracht naar het district Narang in provincie Kunar. Hij werd vergezeld door een dagloner die hij op het centrale plein had aangesproken. Op 12 oktober 2015 werd uw vader door de taliban in Narang onthoofd en de arbeider die hem vergezelde werd in elkaar geslagen. De taliban droeg hem op om u de boodschap te brengen dat ze wilden dat u met hen zou mee vechten. De collega's van uw vader waren niet aanwezig op het moment dat de moord op uw vader plaats vond. Toen zij aankwamen op de plaats waar uw vader vermoord was en zagen wat er gebeurd was, contacteerden ze de politie. Ze namen vervolgens het dode lichaam van uw vader mee naar Jalalabad en belden uw oom A. J. (...) met de telefoon van uw vader. Uw oom ging naar het kantoor van uw vader. Daar vertelde de arbeider aan uw oom dat u na de dood van uw vader het hoofddoel van de taliban geworden was. Vervolgens kwam uw oom terug naar het dorp met het dode lichaam van uw vader, waar hij de dag nadien begraven werd. Uw oom vertelde u wat de arbeider hem had verteld. Vijftien dagen na de dood van uw vader trachtte een onbekende persoon 's nachts over de omheining van uw huis te klimmen. Uw moeder zag dit en alarmeerde de malik, die tevens uw buur is. De malik schoot in de lucht en de onbekende vluchtte. Vanaf dat moment wist u zeker dat u het doel van de taliban was. U dook onder bij uw oom en vertrok vijftien dagen later, in oktober of november 2015, uit Afghanistan.

Via Afghanistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Macedonië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland reisde u naar België, waar u op 22 december 2015 aankwam en op 4 januari 2016 asiel aanvraagde.

Na aankomst in België trachtte de taliban uw familie opnieuw aan te vallen. 's Nachts stopte er een moto voor uw huis. Uw moeder gooide een steen naar het huis van de malik. Hierdoor werd deze gewekt en vluchtten ook de aanvallers.

Ter staving van uw relaas, legt u volgende documenten neer: uw tazkara, de tazkara's van uw broers en vader, documenten van het werk van uw vader, twee dreigbrieven, drie brieven van verschillende overheden die de problemen van uw vader beschrijven en zes foto's van uw vader.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd en geboortedatum. Immers, de beslissing van 22 maart 2016, die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 31 januari 1999 zou zijn geboren en als dusdanig minderjarig zou zijn, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan negen jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1990. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan negen jaar, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen vooreerst in het geheel niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat uw vader op een dag plots een brief krijgt van de taliban waarin zij eisen dat hij met hen samenwerkt, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat u, nadat uw vader vermoord werd door de taliban, ook verplicht zou worden om met hen samen te werken, is eveneens weinig aannemelijk. Dat de taliban mensen zouden rekruteren die duidelijk tegen hen zijn wanneer zij over voldoende vrijwilligers beschikken en bovendien rekenen op uw loyaliteit nadat ze uw vader zouden vermoord hebben, is toch erg verwonderlijk.

Bovendien zijn ook de verklaringen die u aflegt over de gedwongen rekrutering van uzelf, uw vader en uw broer, ongeloofwaardig en tegenstrijdig.

Zo verklaarde u bij DVZ dat de taliban eiste dat de zonen van uw vader, uw broers en uzelf, ofwel met de taliban zouden samenwerken ofwel geld zouden betalen. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of de taliban ook uw broers wilde rekruteren, verklaart u dat zij te jong zijn (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt of er een mogelijkheid was om de taliban te betalen, verklaart u dat dit niet het geval was: ze wilden geen geld, ze wilden u (CGVS, p.9). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw uitspraken bij DVZ hierover, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS, p.9). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de concrete eis van de taliban en over de personen die zij precies viseerden, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Over de dreigbrieven die uw vader ontving en over het gevolg dat uw vader hier aan gaf, legt u eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Uw vader zou twee dreigbrieven ontvangen hebben. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u over deze dreigbrieven met geen woord repte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hoewel deze wel de kern van uw relaas zouden uitmaken. Dit is opmerkelijk. In de eerste dreigbrief, die uw vader veertig dagen voor zijn dood ontving, eiste de taliban de samenwerking van uw vader (CGVS, p.7). U verklaart dat uw vader deze dreigbrief negeerde (CGVS, p.7) en dat hij de brief niet serieus nam (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader deze brief niet serieus nam, kan u dit niet verklaren (CGVS, p.12). Gezien de situatie in Afghanistan is het ongeloofwaardig dat uw vader deze brief niet ernstig zou nemen. Wanneer u gevraagd wordt of uw vader voorzorgen nam inzake veiligheid na deze eerste brief, verklaart u: "Nee. Hij veranderde zijn werkplaats" (CGVS, p.12). Hij zou ook aangifte hebben gedaan bij de autoriteiten (CGVS, p.12). In de tweede dreigbrief, die uw vader twintig dagen voor zijn dood ontving, verklaart u dat de taliban besluit dat er geen gevolg werd gegeven aan hun eis en dat bijgevolg uw hele familie vermoord zou worden (CGVS, p.15). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader deed nadat hij de tweede brief ontving, verklaart u dat hij naar de politie ging, waar men vertelde dat men de daders ging proberen te vatten (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of hij iets anders deed om de veiligheid van de

familie te garanderen, verklaart u dat dit niet het geval was (CGVS, p.15). Gezien de situatie in Afghanistan is het evenwel ongeloofwaardig dat uw vader de dreigbrieven in eerste instantie niet serieus nam en dat u vervolgens zelf aangeeft dat hij geen echte voorzorgen nam om zijn veiligheid of die van zijn familie te verhogen.

Ook uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering zijn ongeloofwaardig. Zo verklaart u dat u zelf geen vragende partij bent om met de taliban samen te werken (CGVS, p.10). Ook verklaart u dat uw naam niet genoemd werd in één van de twee dreigbrieven (CGVS, p.14). U had persoonlijk nooit contact met de taliban (CGVS, p.9). Toch verklaart u verschillende keren dat u na de dood van uw vader het hoofddoel zou zijn van de taliban (CGVS, p.9, 14, 15). De bewering dat de taliban u gedwongen wou rekruteren, baseert u volledig op de verklaringen van de arbeider die aanwezig was bij de onthoofding van uw vader (CGVS, p.16). De arbeider lichtte uw oom de dag van de dood van uw vader in over het feit dat de taliban u wilde rekruteren (CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt naar de naam van deze arbeider, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16). Dat u zelfs de naam niet kent van de persoon uit wiens mond u te weten zou zijn gekomen dat u een doelwit van de taliban bent, is bijzonder opmerkelijk. Uw vader zou deze man kennen omdat hij hem als dagloner meenam van het plein (CGVS, p.16). Wanneer u gevraagd wordt wat u precies heeft gedaan nadat u vernam dat de taliban na de moord op uw vader ook u wilde rekruteren, antwoordt u: "Ik deed niets. Na de aanval op ons huis, verhuisde ik naar de maternale oom waar ik vijftien dagen bleef" (CGVS, p.11). Ook over deze aanval op uw huis repte u overigens met geen woord bij DVZ. Bovendien vond de eerste aanval op uw huis vijftien dagen na de dood van uw vader plaats (CGVS, p.11). Dat u beweert vijftien dagen lang niets te hebben gedaan, nadat uw vader reeds vermoord was en u op de hoogte was dat u na diens dood het doelwit van de taliban was geworden, is bijzonder ongeloofwaardig.

Verder kan u niet verklaren waarom de taliban precies u wil rekruteren (CGVS, p.10). U kan louter verklaren dat u het doelwit bent na uw vader en dat uw familie problemen zal krijgen indien u niet toestemt (CGVS, p.10). Ook wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt welke toegevoegde waarde u zou kunnen hebben, kan u louter verklaren dat de taliban u zou vragen om werknemers van de politie en overheid en om Amerikanen te doden (CGVS, p.10). U geeft nergens aan over bijzondere eigenschappen te beschikken die een toegevoegde waarde kunnen zijn in de strijd die de taliban momenteel in Afghanistan voert (CGVS, p.10). Verder geeft u aan dat er in uw district heel wat mensen zijn die de taliban steunen (CGVS, p.10). Wanneer u vervolgens tot drie maal toe gevraagd wordt waarom u specifiek gevisieerd wordt, wetende dat er voldoende mannen zijn die de rangen van de taliban vrijwillig willen vervoegen, slaagt u er niet in dit te verklaren (CGVS, p.11).

Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook over de huidige situatie waarin uw achtergebleven familieleden verkeren, legt u ongeloofwaardige verklaringen af.

U verklaart dat de taliban in haar tweede dreigbrief schreef dat ze heel uw familie zouden vermoorden (CGVS, p.15). Ook verklaart u, zoals reeds uiteen gezet, dat uw familie in de problemen zou geraken als u geen gevolg zou geven aan de eis van de taliban (CGVS, p.10). Dat u verklaart dat uw vader niets ondernam om de veiligheid van uw familieleden te verhogen, is ongeloofwaardig (CGVS, p.15). Dat u beweert dat uw moeder, broers en zus tot op vandaag nog steeds op dezelfde plaats wonen in Afghanistan, terwijl u beweert dat de taliban ermee dreigt hen te vermoorden, is al even opmerkelijk (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar andere veiligheidsvoorzorgen die ze namen, verklaart u: "Welke voorzorgen kunnen ze nemen?" (CGVS, p.17). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw achtergebleven familieleden niet minstens bij één van uw ooms intrekken, die op respectievelijk drie en vijf minuten stappen van uw ouderlijk huis wonen, verklaart u dat zij geen onderdak kunnen voorzien voor meer dan één of twee dagen, aangezien ze vrezen dat er hen iets zal overkomen omdat ze onderdak aan uw gezinsleden verschaffen (CGVS, p.15). Dit klemmt echter met uw bewering dat u vijftien dagen zou zijn ondergedoken bij één van deze ooms, terwijl u beweert het hoofddoelwit binnen uw familie te zijn. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontwijkt u aanvankelijk de vraag door te herhalen dat u het hoofddoel was (CGVS, p.15). Nadat de vraag herhaald wordt, stelt u zich luidop de vraag of het misschien uw moeder is die niet bij uw ooms wil gaan wonen (CGVS, p.16). Later herinnert u zich echter plots dat u persoonlijk aan uw moeder gevraagd heeft om bij uw oom in te trekken maar dat zij weigerde en zei dat ze nog liever zou sterven (CGVS, p.18). Dat u de ene keer aangeeft niet te weten waarom uw moeder niet bij één van uw ooms intrekt en hierover luidop redeneert en dat u vervolgens een conversatie tussen haar en uzelf aangrijpt om aan te tonen dat u zeker weet dat ze niet bij één van uw ooms wil gaan wonen, roept minstens kritische vragen op. Daarnaast verklaart u ook dat

uw moeder gelukkig is in het huis van uw vader (CGVS, p.16), wat gezien de omstandigheden minstens opmerkelijk is. Wanneer u met deze verklaring wordt geconfronteerd, verklaart u dat zij na de dood van uw vader niet gelukkig is (CGVS, p.17). Wanneer u nogmaals geconfronteerd wordt met de uitspraak dat uw moeder gelukkig is, verklaart u dat zij als getrouwde vrouw onmogelijk bij haar broer kan gaan wonen (CGVS, p.18). Dat bovendien uw moeder eiste dat u voor uw veiligheid het land verliet (CGVS, p.15) en dat uw familie hiervoor 7000 dollar betaalde; maar tegelijk zelf in onveiligheid verder leeft, en dit zonder enige actie te ondernemen, is bijzonder opmerkelijk.

Ook dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde dat uw vader tien dagen na zijn dood begraven werd (CGVS, p.7) terwijl u later verklaart dat uw vader de dag na zijn dood begraven werd (CGVS, p.14). Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, verklaart u: "Ik zei dat we zijn dode lichaam in de avond kregen en hem de dag erna begroeven" (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dag waarop uw vader werd begraven.

Ook verklaarde u aanvankelijk dat de taliban uw huis twee maal probeerde aan te vallen: een eerste keer toen u nog in Afghanistan was en een tweede keer nadat u uw vlucht reeds had ingezet (CGVS, p.9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ook over deze tweede aanval niets zei bij DVZ. Wanneer u later gevraagd wordt hoe u zeker weet dat de taliban u wilde rekruteren en uw andere familieleden niet langer viseert, zoals ze volgens u nochtans in hun dreigbrief hadden geschreven, antwoordt u: "Na mijn vertrek kwamen ze niet terug" (CGVS, p.16), wat tegenstrijdig is met de verklaringen die u eerder aflegde (CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens met uw tegenstrijdige uitspraken wordt geconfronteerd, verklaart u: "Ze kwamen één keer" (CGVS, p.16). Dat u vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal aanvalspogingen van de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Ter staving van het werk van uw vader legt u een werkcertificaat neer (document 3B). Dit werkcertificaat is echter vreemd genoeg gedateerd op dezelfde datum waarop uw vader zou zijn vermoord. Over de moord op uw vader beweert u dat uw oom hierover werd ingelicht rond zes uur 's avonds (CGVS, p.13). Daarna ging hij nog naar Jalalabad om het lichaam van uw vader op te pikken en om te spreken met de collega's van uw vader (CGVS, p.7). Het is dus opmerkelijk dat u een document neerlegt dat diezelfde dag nog zou zijn opgesteld. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u dit niet verklaren. Ter staving van de problemen van uw vader, legt u een officieel document neer dat uw oom aan de jirga schreef (document 5b). Ook dit document is gedagtekend op de dag waarop uw vader werd vermoord. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, kan u louter verklaren dat de documenten na de dood van uw vader werden opgesteld (CGVS, p.13). Dat de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas aangeven te zijn opgesteld op dezelfde dag waarop uw vader zou zijn vermoord, is minstens opmerkelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet kon overtuigen over een gegronde vrees voor vervolging te beschikken. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara's van uzelf, uw vader en uw broers kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. De documenten van het werk van uw vader, de twee dreigbrieven en de drie brieven die uw problemen beschrijven, kunnen uw relaas slechts bevestigen indien zij gepaard gaan met aannemelijke en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is. Zoals reeds uiteengezet roepen bovendien de data waarop enkele van de neergelegde documenten zijn opgesteld kritische vragen op. Verder blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal

veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 maart 2003), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het eerste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling en vangt hij aan met theoretische beschouwingen betreffende de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en gaat dieper in op het begrip 'gegronde vrees'.

Verzoeker citeert uit het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 en maakt hieruit op dat de activiteit van zijn vader, met name het feit dat deze werkzaam was bij een non-gouvernementele organisatie genaamd Salam Organization For Afghanistan Rehabilitation (hierna: SOFAR), een belangrijk materieel feit is. Verzoeker citeert vervolgens uit het EASO rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups"* van september 2016 waaruit volgens hem blijkt dat de taliban actief zijn in zijn regio, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot rekrutering.

Verzoeker benadrukt dat *in casu* niet betwist wordt dat zijn vader werkte bij SOFAR, doch dat er omtrent het profiel van zijn vader geen enkel motief is opgenomen. Hij specificeert als volgt:

"(...) Zo verwerende partij geen geloof hecht aan het profiel van verzoekers vader dan dient ze dit dan ook duidelijk vermelden in de beslissing. Daarbij moet ze het profiel van verzoekers vader onderwerpen aan een grondig onderzoek. Het onderzoek is volgens verzoeker gebrekkig. Aangezien verzoekers vrees verband houdt met de dood van zijn vader, is het uiteraard van belang dat de verwerende partij niet zomaar voorbij gaat aan het risicoprofiel van verzoekers vader. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat verzoekers vader gedood is omdat hij werkzaam was bij SOFAR.(...)"

Verzoeker stipuleert dat het feit dat het medisch onderzoek heeft aangetoond dat hij ouder is dan 18 jaar nog geen bewijs is dat hij zich moedwillig als minderjarige heeft opgegeven. Dat hij te goeder trouw is blijkt volgens hem uit het feit dat hij bij de aanvang van het gehoor verklaarde dat hij zijn geboortedatum niet kent en dat hij bij zijn weten 16 jaar en 10 maanden oud was toen hij in België aankwam. Verzoeker stelt dat verwerende partij zeer goed weet hoe de situatie in Afghanistan is en dat er in heel veel plaatsen in Afghanistan geen geboorteaktes worden uitgereikt. Daarbij wijst hij er op dat in acht dient te worden genomen dat de ongeletterdheidsgraad onder volwassenen in Afghanistan zeer hoog is. Verzoeker geeft tevens aan dat uit objectieve bronnen blijkt dat er in 2015 een algemene toename was van niet-begeleide minderjarige asielzoekers.

Verzoeker verwijst verder naar het profiel van zijn vader en meent dat het niet uitgesloten is dat de taliban hem zouden rekruteren als bijkomende bestraffing omdat zijn vader werkzaam was bij een non-gouvernementele organisatie. In een tribale samenleving als de Afghaanse is dit volgens verzoeker dan ook zeer aannemelijk te noemen. Hiermee acht verzoeker de stelling van verwerende partij dat hij niet kan verklaren waarom de taliban precies hem willen rekruteren, van de baan. Waar hij wordt verweten tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd, merkt verzoeker op dat daargelaten dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zich niet ertoe leent om alle nuttige informatie te verwerken, daarbij ook dient te worden benadrukt dat in het jaar 2015 de DVZ het zeer druk had zodat het dan ook waarschijnlijk is dat men minder tijd had om een en ander goed te overlopen. Daarnaast stelt verzoeker dat het een vaststaand gegeven is dat aan de asielzoekers bij de DVZ wordt meegedeeld kort te verklaren wat hun vrees is en dat ze later uitgebreide verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) kunnen afleggen.

Wat betreft de dreigbrieven, benadrukt verzoeker dat uit het gehoorverslag blijkt dat zijn vader in eerste instantie van werkplaats veranderde en daarna met de tweede dreigbrief naar de autoriteiten ging. Verwerende partij is dan ook ten onrechte van mening dat zijn vader geen verdere stappen heeft ondernomen om zijn eigen veiligheid en die van zijn familie te garanderen.

Verzoeker wijst er op dat hij ongeschoold is en dat er onterecht een te groot belang werd gehecht aan zijn verklaringen op de DVZ.

Verzoeker acht de stelling van verwerende partij dat hij zijn vrees inzake de gedwongen rekrutering volledig baseert op de verklaringen van de arbeider die aanwezig was bij de onthoofding van zijn vader weinig ernstig. Hij licht als volgt toe:

“Het kan verzoeker niet worden verweten dat hij dan ook de naam niet kent van de persoon uit wiens mond verzoeker te weten is gekomen dat hij gevisieerd werd door de taliban. Verzoeker heeft geen banden met die dagloner/arbeider, noch is hij een familie van verzoeker. Dat verzoeker vijftien dagen lang niets heeft gedaan nadat zijn vader reeds werd vermoord, is in tegenstelling tot de verwerende partij aanvoert geenszins ongeloofwaardig.”

Verzoeker verwijst naar het rapport *“Beyond Proof”* van UNHCR en stelt dat de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet blijken. Onder verwijzing naar de arresten F.N. tegen Zweden en M.A. tegen Zwitserland geeft verzoeker aan dat deze benadering wordt toegepast in het Verenigd Koninkrijk. Uit voormelde arresten leidt verzoeker af dat *“de beoordelende autoriteit latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het relaas, serieus dient te onderzoeken en niet zomaar terzijde kan schuiven omdat de informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig is met eerdere verklaringen”* en dat *“(d)e asielzoeker (...) dan wel een aanvaardbare verklaring (moet) geven voor eventuele discrepanties”, wat “(i)n casu wel het geval (is)”*. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

In het tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit het district Surkh Rod en meent dat het aan verwerende partij is om concreet en zonder enige twijfel aan te tonen dat zijn regio van herkomst tot de stad Jalalabad behoort en dat zijn regio van herkomst even veilig is als de stad Jalalabad.

Verzoeker poneert dat de COI Focus *‘Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad’* van 14 december 2016, die zich in het administratief dossier bevindt, te beperkt is om op basis daarvan verregaande conclusies te trekken. Deze COI beroept zich bovendien op een USAID rapport *“Land reform in Afghanistan (LARA): Jalalabad cityprofile”* van maart 2013 en houdt geen rekening met de Afghaanse binnenlandse context en de daaruit voortvloeiende veiligheidsrisico's. Verzoeker merkt op dat er alleen al in Behsud 158 incidenten plaatsvonden.

Verzoeker meent dat verwerende partij hem in het kader van de zorgvuldigheidsplicht diende te confronteren met de stelling dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Hij hekelt dat hem, in weerwil met de rechten van verdediging, ook niet de kans gegeven werd om zijn mening daarover en over de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te geven.

Verzoeker citeert uit rapporten die moeten bevestigen dat zijn regio van herkomst geenszins als veilig kan worden bestempeld.

Verzoeker meent voorts dat verwerende partij een verkapte toepassing maakt van een redelijk intern vestigingsalternatief door ten onrechte zijn regio van herkomst gelijk te stellen met de stad Jalalabad en dat verwerende partij de redelijkheidstoets, zoals voorgeschreven door UNHCR, niet correct heeft toegepast. Verzoeker oppert dat het enkele feit dat hij geen noemenswaardige banden heeft met Jalalabad en het feit dat hij heel zijn leven heeft doorgebracht in het district Surkhrod, mede rekening houdend met de Afghaanse binnenlandse context en daaruit voortvloeiende veiligheidsrisico's, op zich reeds voldoende kan zijn om hem het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen.

Verzoeker meent ten slotte dat het CGVS zowel het redelijkheidsbeginsel als het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft daar de commissaris-generaal in gelijkaardige zaken aan de Afghaanse asielzoekers wel minstens stevast de subsidiaire beschermingsstatuut toekende.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- (i) een CV van verzoekers vader;
- (ii) een badge Salam Organization van verzoekers vader;
- (iii) een certificaat van verzoekers vader, uitgaande van de SOFAR.

2.2.2. Op 8 december 2017 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende

nota bij samen met de COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 en een gedetailleerde kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, samen met de volgende documenten:

- (i) een certificaat van SOFAR d.d. 6 juni 2017;
- (ii) de aanvraag van verzoekers moeder aan het districtshuis d.d. 1 juni 2017 (+ vertaling);
- (iii) zijn taskara (+ vertaling).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn en artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan negen jaar, (ii) zijn verklaringen betreffende gedwongen rekrutering door taliban niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, (iii) hij ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gedwongen rekrutering van hemzelf, zijn vader en zijn broer, (iv) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de huidige situatie waarin zijn achtergebleven familieleden verkeren, (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dag waarop zijn vader werd begraven en over het aantal aanvalspogingen van de taliban, (vi) de neergelegde documenten de gedane appreciatie niet weerleggen, en (vii) er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op een ernstige schade in de zin artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet. Uit het administratief dossier (stuk 10) blijkt dat de Dienst Voogdij een medisch onderzoek liet uitvoeren op 11 februari 2016 waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. Dat verzoeker op 31 januari 1999 zou zijn geboren en als dusdanig minderjarig zou zijn, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Verzoekers leeftijd wordt meer dan negen jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1990. Verzoeker geeft aan dat hij te goeder trouw was en zowel bij de DVZ als op het CGVS verklaard heeft zijn geboortedatum niet te kennen, doch uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat hij verklaard heeft bij aankomst in België (*i.e.* 22 december 2015) 16 jaar en 10 maanden oud te zijn. In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker zijn exacte geboortedatum niet kent, kan echter niet worden aanvaard dat hij gelooft negen jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is. Verzoekers ongeschooldheid biedt hiertoe geen verschoning. De Raad benadrukt dat ongeschoold zijn niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zou verhinderen op correcte wijze zijn leeftijd in te schatten. Dit klem

des te meer gelet op het gegeven dat verzoeker zonder enig probleem de leeftijd van zijn familieleden kan opgeven en ook de huidige datum daarop kan toepassen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 9). De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet met een vermoede afwijking van meer dan negen jaar ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Dat er in 2015 een algemene toename was van niet-begeleide minderjarige asielzoekers doet hieraan geen afbreuk.

Uit de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de commissaris-generaal op een uitgebreid gemotiveerde wijze tot de vaststelling komt dat verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering niet alleen tegenstrijdig zijn, maar ook niet overeenstemmen met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoeker citeert uit het EASO rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups"* van september 2016 om aan te tonen dat de taliban actief zijn in zijn regio waarbij zij zelfs kunnen overgaan tot rekrutering. De door verzoeker geciteerde informatie, waarin vermeld wordt dat gedwongen rekrutering uitzonderlijk is en dat de taliban, wanneer wordt overgegaan tot rekrutering, dit in samenspraak doen met de tribale ouderlingen waarbij doorgaans beroep wordt gedaan op een religieus discours, de eer van het volk, culturele codes enz. om een consensus tussen de tribale ouderlingen tot stand te brengen en om zo hun steun te krijgen, ligt volledig in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit eveneens blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat *"(d)ergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef (...) slechts zelden voor(komt)"*, dat de taliban doorgaans *"immers over voldoende vrijwilligers (beschikken)"*, dat het de bewering dat de vader van verzoeker *"op een dag plots een brief krijgt van de taliban waarin zij eisen dat hij met hen samenwerkt, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, (...) in een tribale samenleving als de Afgaanse weinig aannemelijk te noemen (is)"*, dat het eveneens weinig aannemelijk is dat verzoeker, nadat zijn vader *"vermoord werd door de taliban, ook verplicht zou worden om met hen samen te werken"* en dat het erg verwonderlijk is *"(d)at de taliban mensen zouden rekruteren die duidelijk tegen hen zijn wanneer zij over voldoende vrijwilligers beschikken en bovendien rekenen op uw loyaliteit nadat ze uw vader zouden vermoord hebben"*.

Met betrekking tot de vaststelling inzake zijn tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen over de gedwongen rekrutering van hemzelf, zijn vader en zijn broer, merkt verzoeker op dat, daargelaten dat het gehoor op de DVZ zich er niet toe leent om alle nuttige informatie te verwerken, daarbij ook dient te worden benadrukt dat in het jaar 2015 de DVZ het zeer druk had zodat het dan ook waarschijnlijk is dat men minder tijd had om een en ander goed te overlopen. Daarnaast stelt verzoeker dat het een vaststaand gegeven is dat aan de asielzoekers bij de DVZ wordt meegedeeld kort te verklaren wat hun vrees is en dat ze later uitgebreide verklaringen bij het CGVS kunnen afleggen. Dit betoog verklaart noch rechtvaardigt echter zijn tegenstrijdige verklaringen en het tijdens het interview op de DVZ onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Indien verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, is het zijn verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Verzoeker heeft bij de DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Zo verklaarde u bij DVZ dat de taliban eiste dat de zonen van uw vader, uw broers en uzelf, ofwel met de taliban zouden samenwerken ofwel geld zouden betalen. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt of de taliban ook uw broers wilde rekruteren, verklaart u dat zij te jong zijn (CGVS, p.9). Dit is opmerkelijk. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt of er een mogelijkheid was om de taliban te betalen, verklaart u dat dit niet het geval was: ze wilden geen geld, ze wilden u (CGVS, p.9). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw uitspraken bij DVZ hierover, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS, p.9)."

Daarenboven repte verzoeker bij de DVZ met geen woord over de twee dreigbrieven die zijn vader zou ontvangen hebben, hoewel deze wel de kern van zijn relaas zouden uitmaken (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS). De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen

verschuiving. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Dari voorgelezen (adm. doss., stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 1). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt en op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Daarbij komt dat verzoeker, wanneer hij de dreigbrieven uiteindelijk ter sprake brengt op het CGVS, verklaarde dat zijn vader de eerste dreigbrief negeerde (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 7) en dat hij de brief niet serieus nam (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 12). Verzoeker verklaarde evenwel dat zijn vader in eerste instantie van werkplaats veranderde en dat hij met de dreigbrief naar de autoriteiten ging (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 12), doch hoewel de taliban in de tweede dreigbrief gedreigd heeft zijn hele familie te vermoorden omdat er geen gevolg werd gegeven aan hun eis, verklaart verzoeker dat zijn vader, buiten het checkpoint te informeren, geen andere voorzorgen getroffen heeft om de veiligheid van de familie te garanderen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 27 april 2017, p. 15). De commissaris-generaal stelt hierbij terecht dat het, gezien de situatie in Afghanistan, ongeloofwaardig is dat verzoekers vader de dreigbrieven in eerste instantie niet serieus nam en dat verzoeker vervolgens zelf aangeeft dat hij geen echte voorzorgen nam om zijn veiligheid of die van zijn familie te verhogen.

Verder stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vast:

"Ook uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering zijn ongeloofwaardig. Zo verklaart u dat u zelf geen vragende partij bent om met de taliban samen te werken (CGVS, p.10). Ook verklaart u dat uw naam niet genoemd werd in één van de twee dreigbrieven (CGVS, p.14). U had persoonlijk nooit contact met de taliban (CGVS, p.9). Toch verklaart u verschillende keren dat u na de dood van uw vader het hoofddoel zou zijn van de taliban (CGVS, p.9, 14, 15). De bewering dat de taliban u gedwongen wou rekruteren, baseert u volledig op de verklaringen van de arbeider die aanwezig was bij de onthoofding van uw vader (CGVS, p.16). De arbeider lichtte uw oom de dag van de dood van uw vader in over het feit dat de taliban u wilde rekruteren (CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt naar de naam van deze arbeider, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16). Dat u zelfs de naam niet kent van de persoon uit wiens mond u te weten zou zijn gekomen dat u een doelwit van de taliban bent, is bijzonder opmerkelijk. Uw vader zou deze man kennen omdat hij hem als dagloner meenam van het plein (CGVS, p.16). Wanneer u gevraagd wordt wat u precies heeft gedaan nadat u vernam dat de taliban na de moord op uw vader ook u wilde rekruteren, antwoordt u: "Ik deed niets. Na de aanval op ons huis, verhuisde ik naar de maternale oom waar ik vijftien dagen bleef" (CGVS, p.11). Ook over deze aanval op uw huis repte u overigens met geen woord bij DVZ. Bovendien vond de eerste aanval op uw huis vijftien dagen na de dood van uw vader plaats (CGVS, p.11). Dat u beweert vijftien dagen lang niets te hebben gedaan, nadat uw vader reeds vermoord was en u op de hoogte was dat u na diens dood het doelwit van de taliban was geworden, is bijzonder ongeloofwaardig.

Verder kan u niet verklaren waarom de taliban precies u wil rekruteren (CGVS, p.10). U kan louter verklaren dat u het doelwit bent na uw vader en dat uw familie problemen zal krijgen indien u niet toestemt (CGVS, p.10). Ook wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt welke toegevoegde waarde u zou kunnen hebben, kan u louter verklaren dat de taliban u zou vragen om werknemers van de politie en overheid en om Amerikanen te doden (CGVS, p.10). U geeft nergens aan over bijzondere eigenschappen te beschikken die een toegevoegde waarde kunnen zijn in de strijd die de taliban momenteel in Afghanistan voert (CGVS, p.10). Verder geeft u aan dat er in uw district heel wat mensen zijn die de taliban steunen (CGVS, p.10). Wanneer u vervolgens tot drie maal toe gevraagd wordt waarom u specifiek gevisieerd wordt, wetende dat er voldoende mannen zijn die de rangen van de taliban vrijwillig willen vervoegen, slaagt u er niet in dit te verklaren (CGVS, p.11)."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze bevindingen weerleggen of ontkrachten. Evenmin toont verzoeker aan dat de commissaris-generaal op basis van deze bevindingen ten onrechte stelt dat dit ernstige vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zo verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij ongeschoold is, kan worden herhaald dat de loutere omstandigheid ongeschoold te zijn, niet inhoudt dat de inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast – minstens wordt dit *in casu* niet aangetoond – of verzoeker zou verhinderen coherente verklaringen af te leggen aangaande bepalende gebeurtenissen die hem zijn voorgevallen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Ook over de huidige situatie waarin uw achtergebleven familieleden verkeren, legt u ongeloofwaardige verklaringen af.

U verklaart dat de taliban in haar tweede dreigbrief schreef dat ze heel uw familie zouden vermoorden (CGVS, p.15). Ook verklaart u, zoals reeds uiteen gezet, dat uw familie in de problemen zou geraken als u geen gevolg zou geven aan de eis van de taliban (CGVS, p.10). Dat u verklaart dat uw vader niets ondernam om de veiligheid van uw familieleden te verhogen, is ongeloofwaardig (CGVS, p.15). Dat u beweert dat uw moeder, broers en zus tot op vandaag nog steeds op dezelfde plaats wonen in Afghanistan, terwijl u beweert dat de taliban ermee dreigt hen te vermoorden, is al even opmerkelijk (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar andere veiligheidsvoorzorgen die ze namen, verklaart u: “Welke voorzorgen kunnen ze nemen?” (CGVS, p.17). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw achtergebleven familieleden niet minstens bij één van uw ooms intrekken, die op respectievelijk drie en vijf minuten stappen van uw ouderlijk huis wonen, verklaart u dat zij geen onderdak kunnen voorzien voor meer dan één of twee dagen, aangezien ze vrezen dat er hen iets zal overkomen omdat ze onderdak aan uw gezinsleden verschaffen (CGVS, p.15). Dit klemmt echter met uw bewering dat u vijftien dagen zou zijn ondergedoken bij één van deze ooms, terwijl u beweert het hoofddoelwit binnen uw familie te zijn. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontwijkt u aanvankelijk de vraag door te herhalen dat u het hoofddoel was (CGVS, p.15). Nadat de vraag herhaald wordt, stelt u zich luidop de vraag of het misschien uw moeder is die niet bij uw ooms wil gaan wonen (CGVS, p.16). Later herinnert u zich echter plots dat u persoonlijk aan uw moeder gevraagd heeft om bij uw oom in te trekken maar dat zij weigerde en zei dat ze nog liever zou sterven (CGVS, p.18). Dat u de ene keer aangeeft niet te weten waarom uw moeder niet bij één van uw ooms intrekt en hierover luidop redeneert en dat u vervolgens een conversatie tussen haar en uzelf aangrijpt om aan te tonen dat u zeker weet dat ze niet bij één van uw ooms wil gaan wonen, roept minstens kritische vragen op. Daarnaast verklaart u ook dat uw moeder gelukkig is in het huis van uw vader (CGVS, p.16), wat gezien de omstandigheden minstens opmerkelijk is. Wanneer u met deze verklaring wordt geconfronteerd, verklaart u dat zij na de dood van uw vader niet gelukkig is (CGVS, p.17). Wanneer u nogmaals geconfronteerd wordt met de uitspraak dat uw moeder gelukkig is, verklaart u dat zij als getrouwde vrouw onmogelijk bij haar broer kan gaan wonen (CGVS, p.18). Dat bovendien uw moeder eiste dat u voor uw veiligheid het land verliet (CGVS, p.15) en dat uw familie hiervoor 7000 dollar betaalde; maar tegelijk zelf in onveiligheid verder leeft, en dit zonder enige actie te ondernemen, is bijzonder opmerkelijk.

Ook dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde dat uw vader tien dagen na zijn dood begraven werd (CGVS, p.7) terwijl u later verklaart dat uw vader de dag na zijn dood begraven werd (CGVS, p.14). Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, verklaart u: “Ik zei dat we zijn dode lichaam in de avond kregen en hem de dag erna begroeven” (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dag waarop uw vader werd begraven.

Ook verklaarde u aanvankelijk dat de taliban uw huis twee maal probeerde aan te vallen: een eerste keer toen u nog in Afghanistan was en een tweede keer nadat u uw vlucht reeds had ingezet (CGVS, p.9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ook over deze tweede aanval niets zei bij DVZ. Wanneer u later gevraagd wordt hoe u zeker weet dat de taliban u wilde rekruteren en uw andere familieleden niet langer viseert, zoals ze volgens u nochtans in hun dreigbrief hadden geschreven, antwoordt u: “Na mijn vertrek kwamen ze niet terug” (CGVS, p.16), wat tegenstrijdig is met de verklaringen die u eerder aflegde (CGVS, p.9). Wanneer u vervolgens met uw tegenstrijdige uitspraken wordt geconfronteerd, verklaart u: “Ze kwamen één keer” (CGVS, p.16). Dat u vage en tegenstrijdige

verklaringen aflegt over het aantal aanvalspogingen van de taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Ter staving van het werk van uw vader legt u een werkcertificaat neer (document 3B). Dit werkcertificaat is echter vreemd genoeg gedateerd op dezelfde datum waarop uw vader zou zijn vermoord. Over de moord op uw vader beweert u dat uw oom hierover werd ingelicht rond zes uur 's avonds (CGVS, p.13). Daarna ging hij nog naar Jalalabad om het lichaam van uw vader op te pikken en om te spreken met de collega's van uw vader (CGVS, p.7). Het is dus opmerkelijk dat u een document neerlegt dat diezelfde dag nog zou zijn opgesteld. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u dit niet verklaren. Ter staving van de problemen van uw vader, legt u een officieel document neer dat uw oom aan de jirga schreef (document 5b). Ook dit document is gedagtekend op de dag waarop uw vader werd vermoord. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, kan u louter verklaren dat de documenten na de dood van uw vader werden opgesteld (CGVS, p.13). Dat de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas aangeven te zijn opgesteld op dezelfde dag waarop uw vader zou zijn vermoord, is minstens opmerkelijk."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt onder verwijzing van de UNHCR Guidelines een algemeen betoog aangaande het risicoprofiel van zijn vader en meent dat de commissaris-generaal hierbij een gebrekkig onderzoek gevoerd heeft. De loutere verwijzing naar het profiel van zijn vader en de UNHCR Guidelines volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft, gezien de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Het komt de asielzoeker toe om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel speelt slechts wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is, terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekers verklaringen zijn dermate doorspekt van incoherente en tegenstrijdige verklaringen betreffende essentiële elementen uit zijn relaas, dat deze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hieromtrent als volgt:

"De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara's van uzelf, uw vader en uw broers kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. De documenten van het werk van uw vader, de twee dreigbrieven en de drie brieven die uw problemen beschrijven, kunnen uw relaas slechts bevestigen indien zij gepaard gaan met aannemelijke en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is. Zoals reeds uiteengezet roepen bovendien de data waarop enkele van de neergelegde documenten zijn opgesteld kritische vragen op. Verder blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen."

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze bevindingen weerleggen of ontkrachten.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift, met name kopieën van een CV van verzoekers vader, een badge van de Salam Organization van verzoekers vader en een certificaat uitgaande van de SOFAR, bevinden zich reeds in het administratief dossier en werden tevens besproken in de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in hoe het neerleggen van dezelfde documenten een ander licht kan werpen op de beoordeling dienaangaande. Hetzelfde dient gezegd te worden over de ter terechtzitting neergelegde taskara van verzoeker. Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde werkcertificaat van

verzoekers vader van 6 juni 2017, stelt de Raad vast dat dit stuk overeenkomt met het reeds eerder neergelegde werkcertificaat van 12 oktober 2015, met dien verstande dat in het recentere attest vermeld wordt dat er bij het vorige certificaat een vergissing gebeurd is aangaande de datum waarop het attest gedateerd werd. Het attest zou zijn uitgegeven op 14 februari 2016 (en niet op 12 oktober 2015, de dag waarop zijn vader zou zijn vermoord). Mede gelet op het feit dat dit attest pas opgesteld werd na ontvangst van de bestreden beslissing kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan. De Raad merkt hierbij op dat niet enkel het door verzoeker neergelegde werkcertificaat van zijn vader gedagtekend is op de dag waarop zijn vader werd vermoord, maar tevens het officieel document dat zijn oom aan de jirga schreef. Aan de aanvraag van verzoekers moeder van 1 juni 2017 gericht aan het districtshuis hecht de Raad geen bewijswaarde daar haar verklaring niet gezien kan worden als objectief bewijs van verzoekers problemen vermits zij geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoeker en zijn problemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om het voordeel van de twijfel aan verzoeker toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met 'Landeninformatie') en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 8 december 2017 (rechtspiegingsdossier, stuk 7) dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Op grond van de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en de bijlages bij de aanvullende nota van 8 december 2017, kan inderdaad genoegzaam worden vastgesteld dat het dorp Naghrak, waarvan verzoeker verklaarde afkomstig te zijn en dat gelegen is in het district Surkh Rod, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend (zie: rechtspiegingsdossier, stuk 7, COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" d.d. 9 juni 2017, p. 7 (figuur 2) en p. 8 (figuur 3); OCHA, "*Nangarhar Province, Beshud district, reference map*" (met een uitvergroete kaart van het gebied waar Naghrak gesitueerd is)). Uit deze informatie blijkt dat een recente studie van de Afghaanse overheid van augustus 2016 de provincie Jalalabad geografisch aftekent als "*een gebied dat zich eveneens uitstrekt over verschillende districten*". Op grond

van deze landeninformatie, waarbij voornoemde geografische afbakening wordt getransponeerd op een detailkaart met plaatsnamen, kan aldus genoegzaam worden vastgesteld dat verzoekers dorp Naghrak, hoewel gelegen in het district Surkh Rod, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en dat er wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet, eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen.

Verzoeker toont niet aan dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer nu hij nalaat enige andersluidende actuele informatie voor te leggen.

Gelet op het voorgaande wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, in zijn geval geen toepassing gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Verzoekers betoog dienaangaande mist dan ook elke feitelijke en juridische grondslag.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat het zorgvuldigheidsbeginsel verwerende partij oplegt hem te confronteren met de stelling dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden, wordt er op gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch enige andere wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal ertoe de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Evenmin is er een wettelijke bepaling die voorziet dat indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en dat de rechten van verdediging zijn geschonden, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit de hierboven genoemde informatie blijkt vooreerst dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016 (adm. doss., stuk 13, map met 'Landeninformatie') en de geactualiseerde versie van voornoemde COI bijgebracht door verwerende partij bij aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 13, map met 'Landeninformatie'; rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's) op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij

overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïdентificeerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie *security enforcements*. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geïdентificeerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er evenwel geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad betwist en hiertoe verwijst naar "*recentere*" rapporten, wordt erop gewezen dat deze zogenaamde "*recentere*" rapporten dateren van mei 2014, zodat hiermee geenszins de meer actuele informatie vervat in het administratief dossier, met name de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, en de bij aanvullende nota bijgebrachte geactualiseerde versie van 9 juni 2017 van voornoemde COI, wordt weerlegd. De kritiek dat voormelde COI Focus zich beroept op een USAID rapport van maart 2013 en geen rekening houdt met de Afghaanse binnenlandse context en de daaruit voortvloeiende veiligheidsrisico's, kan moeilijk ernstig worden gehouden nu blijkt dat deze COI Focus gestoeld is op talloze bronnen, ook van recentere datum, die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren. In de eerste plaats zijn dit de publicaties van de verschillende agentschappen en missie van de Verenigde Naties in Afghanistan. De halfjaarlijkse rapportering over het beschermen van burgers door de United Nations Assistance Mission to Afghanistan (UNAMA), de kwartaalrapportering van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties aan de Algemene Vergadering, de jaarlijkse rapportering van het Hoog Commissariaat voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, OHCHR), de maandelijkse rapportering van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (United Nations High Commissioner for Refugees, UNHCR), en de jaarlijkse rapportering over de staat van de humanitaire situatie van het Bureau voor de Coördinatie van Humanitaire zaken van de Verenigde Naties (Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, UNOCHA) zijn alle belangrijke en omvattende bronnen over de staat van het conflict. Deze COI Focus maakt daarnaast gebruik van de cijfers die aan Cedoca zijn toevertrouwd door een hooggeplaatste westerse veiligheidsanalist in Kabul. Het gaat om een analist die de veiligheidssituatie heel nauwgezet opvolgt en onder meer cijfers verzamelt over het aantal en het type incidenten, tot op districtsniveau. De organisatie waarvoor deze persoon werkt, is aanwezig in elke provincie en heeft een zeer uitgebreid netwerk aan lokale en internationale contacten en partners. Om die reden beschouwt Cedoca deze cijfers als erg betrouwbaar. Cedoca heeft tijdens een *fact finding*-missie, uitgevoerd in oktober 2014, een afspraak gemaakt met deze persoon om op regelmatige basis toegang te krijgen tot hun cijfermateriaal op voorwaarde dat geen verwijzing wordt gemaakt naar deze persoon of naar zijn organisatie. Voor anekdotische illustraties verzamelt Cedoca feitenmateriaal in betrouwbare Afghaanse en internationale mediakanalen als Pajhwok, Tolonews, Khaama Press, Radio Free Europe/Radio Liberty, British Broadcasting Corporation, The Guardian en The New York Times.

Waar verzoeker nog aangeeft dat er alleen al in het district Behsud 158 incidenten plaatsvonden, wordt er vooreerst op gewezen dat hij verklaart afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod. Daarenboven kunnen cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld worden, maar moeten deze gegevens gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS houdt bij de beoordeling van de veiligheidssituatie ook rekening met het risico van onderrapportering en is dus niet gefixeerd op de pure cijfergegevens doch houdt ook rekening met tal van andere factoren waaronder de impact van het geweld op het dagelijks leven in Jalalabad.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en deze bijgebracht bij aanvullende nota niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt daar de commissaris-generaal "*in gelijkaardige zaken*" aan de Afghaanse asielzoekers wel minstens de subsidiaire beschermingsstatus toekende, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus blijft hij in gebreke om met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Daarenboven wordt er op gewezen dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en dat daarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, met de specifieke gegevens van het dossier en met de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Daarbij dient de aanvrager op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op die "*gelijkaardige zaken*" die, zo hij zeer algemeen beweert, "*minstens steevast de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kregen*", doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Gelet op al het voorgaande, blijft hij hiertoe evenwel in gebreke. Aldus wordt een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De

Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.12. Waar verzoeker *in fine* in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN